

Nå er det nok!

I 2006 ble det anmeldt 840 voldtekter, og i 2005 var det 2287 kvinner som måtte flykte til et krisesenter på grunn av vold og overgrep. Samtidig er det dokumentert store mørketall. Hvordan kan vi forklare slike høye tall? Hvordan kan fortsatt noen menn i likestillingslandet Norge tillate seg å utøve vold og overgrep mot kvinner? Er årsaken en stilltiende aksept i samfunnet om at noen menn "dessverre" har en slik atferd – så derfor må nok kvinnene fortsette å beskytte seg så godt de kan for egen regning?

Halvparten av Norges befolkning kan ikke gå hjem uten frykt på nattetid, fordi noen få menn velger å bruke overraskelse som en strategi for å utøve seksuell vold mot tilfeldige kvinner i det offentlige rom. Krisesentrene kan dokumentere at flere tusen kvinner heller ikke er trygge i det private rom, fordi noen menn misbruker både vennskap, kjærlighet og tillitt for å utøve seksuell vold mot kvinner.

Det er en allmenn akseptert oppfatning at ansvaret for overgrep skal plasseres hos overgriper. Kvinner som anmelder overgrep kan allikevel fortelle om en virkelighet som synes å være styrt av en annen oppfatning. Kvinnene blir ofte ikke trodd, de blir mistenkeliggjort, de må bære bevisbyrden og skammen, og de må til enhver tid forsvare det som skjedde.

Tidligere justisminister Odd Einar Dørum kaller voldtekt for "nesten drap" og vil at politiet bruker sine ressurser på anmeldte voldtekter på samme måte som ved anmeldte drap. Vi vil gå enda lenger: voldtekt er drap - av ens personlige integritet. Forskjellen er at kvinnen forsøker å leve videre, men til det trenger hun ofte hjelp. Men hjelpeapparatet er ikke alltid der. Overgrepsutsatte får ikke automatisk psykolog, selv om vi vet at det kan ta mange år å komme tilbake til livet.

Mange velmenende råd fra politi og journalister om hvordan kvinner skal beskytte seg underbygger oppfatningen om at "det er ikke så mye å gjøre med enkelte menns atferd". Hvor er alle råd og formaninger rettet til menn generelt? Mange kvinner er i dag rasende på de mennene som skaper frykten som hemmer kvinners bevegelsesfrihet. "Nå er det slik i Norge at overgrepsofrene ikke har anledning til å ta seg til rette selv. Selvtekt er fremmed for vår kultur. De fleste ofrene har heller ikke fysisk eller psykisk styrke til å ordne opp etter et overgrep" uttaler førstestatsadvokat Morten Eriksen.

Vi er enige med Eriksen som presiserer "det er staten som etter menneskeretten har plikt til å iverksette tiltak for å sikre individene frihet fra overgrep – lidelser, skader, tap og fornedrelser, uansett hvem som står bak overgrepene". Raseriet for at kvinners bevegelsesfrihet er hemmet bør derfor rettes mot myndighetene. Overgrep er et alvorlig samfunnsproblem, ikke den enkelte kvinnes problem. Tiden er også overmoden for at alle menn, i solidaritet med sine kjærester, samlivspartner, venninner, mødre og døtre, sier høyt og tydelig fra, at vi nekter å akseptere seksuell vold i vårt samfunn! Kvinner har tatt dette ansvaret alene lenge nok.

Lykke til med kvinnedagen 8. mars og kampen for et samfunn uten menns vold mot kvinner

Daglig leder Tove Smaadahl, tlf 905 79 118